

The illustration shows a dark interior with two white doors open, revealing a couple standing on a beach at sunset. The woman is in a red dress, and the man is in a dark jacket and shorts. The sky is a deep red, and the water reflects the sunset. Bare tree branches are visible at the top.

IVAN MAIXNER
ŽIVOT
S RAKEM

ŽIVOT S RAKEM

Ivan Maixner

Kapitola 1

Stojím před rozhodnutím, které změní můj život. Není to lehké, udělat ten krok a nastoupit do vlaku směr Praha, nasednout do letadla a navždy opustit všechny, které mám rád. Navždy. Bez rozloučení a jediného slova. Mám výčitky svědomí. Nebudou vědět, kde jsem, budou mě hledat a obvolávat všechny známé, nemocnice, policii.

Ví, že jsem nemocen, ale neví, že mi zbývají jen dva roky, možná jen několik měsíců života. A těch relativně kvalitních měsíců, tak tři čtyři. Ona postupuje sice pomalu, ale svědomitě. Nechci, aby mě viděli umírat, ve stavu, kdy budu ležet, jak napuchlá žába s hadičkami ve všech tělních otvorech. To opravdu nechci a nechci, aby mě litovali. To už jsem si zažil před rokem, když mi tu mrchu diagnostikovali. Ty pohledy lítosti, jako bych už byl v rakvi. Nesnášel jsem ta povzbudivá slova „vše bude dobrý“, „to dobře dopadne“, „to dáš“, „musíš bojovat“. Kurva, co dám?!

Já nic dát nemůžu, leda tak sto tisíc za přípravek nehrazený pojišťovnou, aby mi nepropálili střevo při ozařování prostaty, až mi zavedou gumu mezi prdel a močovou trubku. Mohl jsem je prochlastat v baru, dopadlo by to stejně. Ty řeči o tom, že musím být hlavně v pohodě, nesmím se rozčilovat a myslet na to. Jo. Já jsem v pohodě, když nemusím poslouchat ty kydy. Ona si ta rakovina řekne: „Pozor! On je v pohodě. Jdu jinam. Haló? Kdo není v pohodě? Kdo mě chce?“ No to určitě. Ta na to sere.

Tak jsem se rozhodl vyrazit prvním vlakem do Prahy, koupit si letenku na první letadlo, které bude volné, a spolu s mým souputníkem rakovinou, která ještě netuší, že ji čeká stejný osud jako mě, se vydat do širého světa. Jen musím udělat ten krok a nastoupit.

Sedím ve vlaku. Mám stejný pocit, jako když jsem poprvé nepřišel na noc domů. Bylo mi patnáct a ta o pět let starší kytaristka, se kterou jsem hrál v kapele a byla tu noc sama doma, mi za to stála. Pravda. Pocit to byl krásný, jen to domácí přivítání bylo hustý.

Otec, policajt před důchodem, málem vyhlásil celostátní pátrání a totalitní policie, tedy veřejná bezpečnost prohledala celé město. Dnes by ho to stálo místo. Tenkrát tři flašky rumu. Soudruzi to ocenili, byl totiž leden a uhelné prázdniny. Zamrzly vagóny s uhlím.

Sedím u okna a pozoruji krajinu. Jsem šťastný, škoda že mi není těch patnáct. Ale na druhou stranu. Co bych Vám teď vyprávěl?! V patnácti těch zážitků moc není. A já chci, abyste věděli, že jsem nežil jen tak. Že můj život byl nádherný a nelituji jediného okamžiku. Snad se k Vám můj příběh dostane. Snad ho někdo bude číst. Snad se Vám bude líbit a snad mě pochopíte. Teď jsme unaveni a budeme spát. Já i ona.

Kapitola 2

Nejedu do Prahy. Někdo mi klepe na rameno. Otevírám oči a přihloupale hledím na ženu v nějakém obleku. Ne, není to oblek, je to uniforma, už to chápu. Je to samozřejmě průvodčí a chce po mně jízdenku. Zmateně prohledávám kapsy. A že jich je! Pak hrabu v tašce, přeházím všechny věci. Průvodčí jen nervózně přešlapuje a asi si začíná myslet, že jsem černý pasažér. Konečně jsem ji našel. Horní kapsička v bundě. Hledal jsem tam, ale ony jsou neobvykle dvě. Bývala tam přece vždy jenom jedna.

Podávám jízdenku průvodčí a ona mi s úsměvem řekne: „Pane, sedíte v jiném vlaku. Tento nejede do Prahy, ale do Košic. První zastávka Bohumín.“

„Do prdele,“ vyhrknu.

Z mého podbříšku se ozve mírná bolest, kterou okřiknu slovy „Nesměj se, mrcho“. Myslím samozřejmě tu, co mi sedí dole a snaží se rozlézt do celého těla. Bohužel jsem to řekl nahlas. Odcházející průvodčí se otočí, tentokrát bez úsměvu sykne „debile“ a hrdě odkráčí do vedlejšího kupé.

Vystupuji v Bohumíně. Jdu si koupit jízdenku do Olomouce. Víím, že do Prahy dnes nepojedu. Vrátilím se domů a vyrazím zítra. Nějaký ten čas ještě mám.

Vzpomněl jsem si na okurky, co zůstaly v lednici. Sladkokyselé. Žena dělá úžasně dobré. Křupnou, a přesto se rozplývají na jazyku. A ta chuť – vyvážená sladkokyselá. To mi bude chybět. Znojenské se

můžou jít zahrabat. Kdyby to nebyla poslední sklenice, asi bych si je sbalil do kufru místo svetru. Stejně chci někam na jih. Do tepla. Sice mívám návaly jak ženská v přechodu a někdy bych nejraději skočil do vany s ledem, ale tam, kde je horko, se potí všichni a nikdo na mě nebude čumět. Kdyby mi po čele tekly kapky potu v minus deseti, tak by možná čuměli. To ty podělaný hormony. Dělají se mnou divný věci. Potím se jak prase před porážkou, ale nesmrdím. Zvláštní, dřív jsem se zpotil a jako každému chlapovi mi tak smrdělo triko, že to vadilo i mně. Dnes? Oblečení by se dalo ždímat a já voním, jako by mě vymáchali v aviváži.

Mám ale stavy, kdy je mi všechno líto. Že pláču u pohádky, si žena už zvykla, ale že mi vyhrkly slzy u popravy sedminásobného vraha, pochopit nedokázala. No. Ještě není v přechodu, tak neví. Taky mi začala růst prsa, vedlejší produkt léčby. Naštěstí se to zastavilo u nulek, kamarád, který si prochází tím stejným, skončil na trojkách. A výčet bych mohl rozšířit o další nepodstatné věci: koule se mi scvrkly z manga na dvě třešničky a sex už není nedílnou součástí mého života.

Je pravda, že jednou za týden až čtrnáct dní se vybičuji k nějakému výkonu, ale ten pocit, kdy ráno vstanete a víte, že jste sakra chlap, tak ten už bohužel neznám. Rady typu „pusť si porno“ jsou k hovnu a nebaví to ani ji. Jen mě popichuje a připomíná mi, že bych se měl spíše najíst, a ne čumět na holé zadky. Jsem doma. Okurky jsem snědl a jdu spát. Cesta byla náročná. Za chvíli dorazí manželka z práce a bude se vyptávat, co jsem celý den dělal. Že jsem sice marod, ale z myčky jsem nádobí mohl vyndat, vysát a utřít prach. Řeknu jí pravdu. Stejně mi neuvěří a vím, co odpoví: „Nedělej si ze mě laskavě

prdel a zvedni ji z té postele, půjdeme aspoň na procházku, ať neshniješ.“ Neví chuděra, jak je blízko pravdě.

Kapitola 3

Stojíme na peronu hlavního nádraží a čekáme na příjezd pendolina. Rychlovlaku, co po našich kolejích nemůže jet rychle, protože by vykolejil. Na co to kupovali? Komu vlastně ocení, že by mohl být v Praze o patnáct minut dřív, když stejně kvůli zpoždění přijede o tři hodiny později. Měli raději pořídit něco pro děti nebo přispět na vědu. Možná bych tu dnes nestál s tou mrchou v sobě. Slupl bych nějakou pilulku a ona by se rozpustila. Jenže na to peníze nejsou. Koneckonců můj známý, kterému narostla prsa, prohlásil, ať si nestěžuju, že je to moje a je to jediná věc, kterou mi nikdo nevezme a která se mnou půjde i do hrobu. Vlastně řekl do pece. Má pravdu. Ta mrcha je má jediná jistota.

Z tlampače se nečekaně ozve hlas, který nechci slyšet. Vlak Českých drah, pendolino, příjezd z Ostravy, odjezd směr Pardubice a Praha, hlavní nádraží, čas příjezdu osm hodin dvacet dva minut, je o sto dvacet minut opožděn.

No to mě poser. To jsem ještě mohl sedět doma a hledět na telku. Jistě tam bude nějaký indický seriál. U toho si vždycky popláču. Teď budu muset jít na kávu do nádražní kavárny a dát si zákusek. Chtěl jsem ji vyhladovět. Vždycky se na mě zlobí, když nedostane nějaké cukry. Naposledy jsem držel tři dny hladovku, jak mi poradil jeden šarlatán, málem se z toho zbláznila. Jak jsem ale později zjistil, když nebyly cukry, pustila se do kostí. Takže krmit ji musím, to už vím, ale neodpustím si malé poškádlení.

Mám v sobě třetí kávu, dva větrníky, jednu koňakovou špičku a věneček. Zpoždění už se protáhlo na sto osmdesát minut. Objednal jsem si mátový čaj a griliášovou trubičku. Číšnice se mě zeptala, kam to dávám, když jsem tak hubený. Prý jím za dva. Ani netuší, jak se trefila.

Je jedna hodina odpoledne. Jdeme vrátit jízdenku a chystám se rozčítit a někomu vynadat. Odnese to asi paní v informacích. Než tam ale dojdu, uvědomím si, že ona za to přece nemůže. Když jí vynadám, bude mi jí líto a určitě se rozpláču. Vlastně už teď je mi jí líto a mám slzy v očích. Půjdu raději domů.

Vlezu do tramvaje, posadím se a je to tady. Začínám se potit a cítím, jak mi krupěje potu stékají po tváři, po hrudi přes mé nulky až na mé scvrklé kulky.

Připadám si jak přehřátý parní kotel, co má každou chvíli bouchnout. To by byla šlupka. Těch osm zákusků by létalo vzduchem, místo páry kávový opar a všude vůně aviváže. A po nás by nezbylo vůbec nic. Na náhrobku by stálo jen „spí sladce“.

Jsem doma a vytahuji nádobí z myčky, utřu prach, vysaju celý byt a jako bonus vynesu zbytky. Čekám na manželku, až se vrátí z práce. Usínám v křesle a vzbudí mě vůně kávy. Otevřu oči a vedle šálku s kávou jsou na talířku čtyři zákusky. Větrník, vaječná špička, věneček a griliášová trubička. Manželka mě políbí a řekne: „Můžeš je sníst všechny, miláčku.“

Kapitola 4

Celou noc přemýšlím o svém odjezdu. Budu ho muset přeložit na další den. Žena mi sdělila, že si vzala v práci volno na nákupy a že se chystá koupit nějaké hadříky i pro mě, takže budu muset jet s ní. Stejně prý jen čumím doma na telenovely a mučím se lítostí nad tím, jak se všichni rozcházejí a zase scházejí a pomlouvají jeden druhého. Že mě to ještě baví. Má pravdu, nebaví mě to, ale rád si popláču.

Všichni tři jedeme do Olympie, jak jinak. Samozřejmě autem, vybaveni pěti kreditkami a desítkami slevových kupónů a karet do každého obchodu, co si jen umíte představit. Nikdy jsem ten systém nepochopil. Nedávno jsem si v jednom takovém obchodě koupil boty. Podotýkám, že jsem si je vybral sám, bez jakýchkoliv připomínek, co se dnes nosí a co se na mě nehodí, protože buď jsem na to starej, nebo naopak mladej. Já ale potřebuji boty, do kterých neteče, jsou pohodlné a neprošlapou se za čtrnáct dní nebo se jim nepropadne podrážka. I když... S mojí diagnózou by mi asi vydržely všechny. Vybral jsem si v klidu, celkem rychle a šel zaplatit k pokladně. První, na co se mě pokladní zeptala, bylo, jestli mám jejich slevový kupón. Že bych mohl mít dvacet procent slevu. Když jsem odpověděl, že nemám, navrhla mi, že mi ho udělá, a jako nový zákazník mám slevu navíc, a to dalších dvacet procent, celkem tedy čtyřicet procent. Budou mi prý na mobil chodit všechny akce.

Souhlasil jsem, ale místo svého jména jsem nahlásil jméno souseda Holoubka a telefonní číslo bývalého kamaráda Sokola, který mě

nedávno pěkně dožral. Představa, že mu budou chodit na mobil slevy s oslovením „Dobrý den, pane Holoubku“, mi vyloudila úsměv na tváři a zasmála se tomu i ta dole, což jsem okamžitě pocítil snížením bolesti v kloubech. Má ráda humor.

Boty jsem tak koupil za šedesát procent, a až příště půjdu kupovat boty, což se v mém případě asi nestane, vyplním novou žádost o slevovou kartu. Zase budu nový zákazník. A budu se jmenovat Sokol a číslo dám Holoubkovo. Škoda že neuvídím, jak budou reagovat.

Po osmihodinovém maratonu po třech obchodních centrech ověšení taškami vcházíme do vchodu našeho paneláku a zjišťujeme, že opět nejede výtah. Položím tašky na zem a odmítám šlapat těch sto dva schodů do sedmého patra se zátěží těžší než plná polní. Prohlašuji, že mě nahoru pěšky nikdo nedostane.

Mýlil jsem se. Žena to dokázala. Řekla, že má pro mě zašitou jednu sklenici těch výtečných sladkokyselých okurek. Má ji prý na Vánoce do salátu, ale když se nevzdám, otevře ji hned, jak položím tašky na stůl. Bohužel ji podpořila i ta dole, která už potřebovala cukry. Těmto argumentům a v podstatě dvěma ženám se nedalo vzdorovat.

Zvládl jsem to a okurky chutnaly báječně. Jen nevím, kde je měla zašité. Krk bych za to dal, že tam budou minimálně ještě jedny. Do salátu dává vždycky dvě sklenice.

Zítřka ještě zůstanu doma a budu hledat. Ta lahůdka stojí za to, abych odjezd ještě o jeden den odložil.

Kapitola 5

Jsem nevyspalý a nedočkavý. Jen se zaklaply dveře za manželkou, která vyrazila do práce, vyskočil jsem z postele a začal realizovat svůj plán, který jsem vymýšlel a připravoval celou noc. Hezky krůček po krůčku, místečko po místečku budu důsledně postupovat a hledat. Nejprve jsem vyloučil místa, kde je nemožné sklenici s okurkami ukrýt. Jako je třeba... mrazák. Sklenice by praskla, a i kdyby ne, okurky by po rozmrazení byly na sračku. Nebo trouba, mikrovlnka, myčka nádobí a další spotřebiče, které používám a mohl bych tak na okurky narazit. Vynechal jsem samozřejmě i svoji skříň na oblečení, v té se hrabu denně.

Součástí mého plánu byl generální úklid, aby neměla žena dojem, že něco hledám. Vše musí zůstat na svém místě a v nezměněné poloze. Ostříží zrak mé ženy i její polohová paměť jsou obdivuhodné.

Jdu na to. Začínám koupelnou a záchodem. Nádobku na splachování jsem vyloučil, vytahám ručníky ze skříňky pod umyvadlem, sundám čelní kryt z vany, už vím, že v této místnosti se poklad nenachází. Píchne mne v podbřišku, znamená, že si mám dát cukry. Otevřu si plzeň, to jsou ty nejrychlejší cukry, které znám, a ve chvílce je po bolesti. Notorička. Kdybych měl pít podle ní, už bychom tu nebyli, játra bych měl jak kus šutru. Musím ji krotit. I když... Dnes nikam nepojedu, tak si trochu užijeme.

Uklidím ručníky, vytrů pod vanou a vyženu pavouky ze všech rohů, pověším kryt vany a jdu na dětský pokoj. V něm se teď vůbec

nezdržujeme, co děti vypadly z domu. Je velká šance, že tam bude ten úkryt.

Ležím uprostřed dětského pokoje, zmožen hledáním a skládáním prádla do komínků, pokud možno ve stejném pořadí, jak byly poskládány. Že jsem je vytáhl všechny najednou a vyskládal na sebe, to byla kravina. Nejsou to cihly. Teď už to vím.

V nestřeženém okamžiku se tato stavba zřítíla a mě málem trefilo. Ne že bych neuměl skládat prádlo, ale tak dokonale jako má žena jsem je nedokázal složit ani na vojně. Trvalo mi to hodinu. A to tady ty okurky do prdele nejsou. Zbytečná ztráta času.

Ta moje ne-přítelkyně se vzteká a já už mám v sobě třetí plzeň, abych ji uklidnil. Je poledne a mně zbývají už jen čtyři hodiny do návratu manželky z práce. A to mám před sebou ještě kuchyň, obývací a šatnu.

Teď potřebuji cukry já. Jdu si otevřít další plzeň. Kuchyňská linka, šatna i obývací prohledány do posledního místečka, vyndáno vše ze skříní i šuplíků. Odstaven všechny nepřišroubovaný nábytek, vráceno vše na původní místo, utřen prach, vysáto... prostě uklizeno. Máme v sobě šest plzní a jsme neskutečně unavení. Tedy hlavně já. Ona už spí nejmíň hodinu. To ta plzeň. Prd snese.

Usínám v křesle. Někdo mne políbí a zlehka mnou zatřese. Cítím vůni kávy. Otevru oči a slyším posměšnou otázku: „Hledal jsi tohle, miláčku?“

Na stole vedle kávy stojí sklenice okurek. Kupodivu mě přešla chuť.

Kapitola 6

Je pátek večer. Po šesti plzních a celodenním hledání otevírám sedmičku vína a s manželkou sledujeme Případy detektiva Murdocha. Pro změnu její oblíbený seriál. Uznávám, je to pěkný chlap, a navíc vše vyřeší a najde. To já nenajdu ani tu sklenici okurek, která teď stojí přede mnou na stole. Kde sakra byla schovaná?! Manželka ji otevřela a každou jednu okurčičku strčí do úst, vychutná si sladkokyselou zálivku a pomaličku kousek po kousku ukusuje. To nedávám. Sliny mi tečou do krku a představa, že všechny okurky skončí jinde než v mém žaludku, je děsivá. Má ruka je donucena sáhnout do sklenice, doprovázena manželčíným vyčítavým popíchnutím.

Bože! To mi v nebi fakt bude chybět. Teda pokud se tam dostanu. Je sobotní ráno. Víkend není dobrým časem na odjezd, chytli by mě už na nádraží. Plánuji si, jak ho strávím, když se žena zeptá, jestli jsem nezapomněl, co jsem slíbil, že budeme o víkendu dělat. Odpověděl jsem, že samozřejmě vím, co jsem slíbil a že mi to nemusí připomínat jak děcku. Ve skutečnosti nevím vůbec nic. Jen to, že jsem doplánoval. Raději se ani nedomýšlím, co to bude.

Jsme po obědě, řízeček s bramborovou kaší a okurkový salát. Musím uznat, že se to za ta léta naučila. Vaří fakt dobře. Uklidím nádobí do myčky a čekám, co přijde. Podle příprav v koupelně odhaduju, že to nebudou obchody ani návštěva u známých. To mě trochu povzbudilo. Obchodů jsem si tento týden užil ažaž a představa,

že si budu prohlížet alba dětiček a dovolené u moře, což je oblíbená zábava našich přátel, mě děsila už od chvíle, kdy se mě zeptala.

Bude to spíš vycházka... nebo výlet. Má vytaženou šustku a sportovní boty. Vžiju se do role detektiva Murdocha a jdu si do skříně vytáhnout větrovku s mikinou. Mikina je až nahoře. Když ji vyndávám, něco se za ní zaleskne. Vylezu na postel a spatřím řadu vyskládaných sklenic se zlatými víčky omnia.

Okurky! Já vů! Chce se mi křičet radostí, ale nemůžu, prozradil bych se. I ta uvnitř mě popichuje, abych se krotil, ví, o co by přišla. Slezu z postele, obleču se do sportovního a v klidu čekám, až se otevrou dveře koupelny a my budeme moci vyrazit neznámo kam.

Jsem šťastný.

Jedeme autobusem číslo jedenáct a míříme na Svatý Kopeček. Stále mlčím, a když se mě žena ptá, jestli se těším, odpovídám jen „samozřejmě, miláčku“. Výběr se začíná zužovat.

Kostel, procházka lesem nebo ZOO.

Poslední je správně. Už si vzpomínám, v televizi říkali, že se narodilo dikobrazí mládě. To bude ten slib, co jsem dal. Chtěla je vidět. Ještě vím, že jsem jí řekl, že v ZOO jsme byli už stokrát a dikobrazi vždycky spali a nikdy jsme je neviděli. Jsou to noční zvířata.

Stojíme před dikobrazím výběhem. Už hodinu. S námi tu stojí dalších padesát blbců a všichni hledíme na vchod do dikobrazího hnízda, nory nebo co to je vlastně za stavbu. Já bych to nazval betonovým krytem z druhé světové války. Takový malý řepík nebo jak se tomu vlastně říkalo. Přestávalo nás to bavit. Tedy mě a ta uvnitř, manželka je vytrvalá, a když něco chce, umí si počkat. Nechal jsem ji

tam samotnou a vyrazil jsem s ne-přítelkyní do bufetu na jedno točený. Cukry jsou cukry. Za hodinu dorazila žena s úsměvem na rtech a plná emocí mi popisovala, jak zahlédla pár ostnů dikobraza a jednu jeho nohu mihnout se u vstupu do nory. A kdyby prý ta kráva, co stála vedle ní, nevykřikla, určitě by celá rodinka vylezla. Lhal jsem, když jsem jí řekl, že mě moc mrzí, že jsem u toho nebyl. Pozitivní bylo, že na oslavu a na zahřátí koupila... No, koupila. Platil jsem já. Velkýho panáka whisky. A já si mohl dát repete.

Nakonec to nebyl tak hrozný výlet. Jen se děším, aby zítra nechtěla vidět i tu druhou nohu.

Kapitola 7

Dnešní noc byla šílená, občas se budím politý potem a musím se chladit, ale dnes mi to dalo zabrat víc než kdykoliv předtím. Jako by ve mně probíhal boj dvou titánů. Ona a hormony. Dnes to byla první světová. Zákopová válka o každou moji buňku. A já jsem to bojiště, děravé od granátů, chvíli hořící, chvíli zmrzlé na kost a promočené potem a krví. Tady není vítězů. Tady jsou jen poražení.

Vstávám do nedělního rána unaven nočním soubojem a představa, co mne dnes čeká a nemine, je horší než dvě světové války. Rodinná oslava. A u nás.

Sedíme v obýváku o rozměrech 3,4 krát 5 metrů, tedy 17 metrů čtverečních, na jednu osobu 0,809 metrů čtverečních. Spočítejte si sami, kolik se nás sem vlezlo i s nábytkem, ten skutečnou velikost plochy ještě zmenšuje. Manželka lítá jak stíhačka gripen z obýváku do kuchyně. Kávačka, čajíček, chipsy, víno, zákusky. Snažím se jí pomoci, ale po chvíli to vzdávám. Nechápu, jak to zvládá v tomto tempu.

Je neuvěřitelné, jak lidé, když jsou na návštěvě, žerou a chlastají, jako by týden neměli nic v sobě. Ale to je jejich věc. Ať třeba puknou.

Nechci sice, aby mi dělali trachtu, až se odporoučím, ale začínám uvažovat o tom, že budu mít poslední přání a svůj názor změním. U smutečního stolu dostanou všichni na zlatém talířku chleba a sůl. Bez vody. A na moji počest a k prokázání úcty si ten chleba pořádně osolí a sní. Pak si vyslechnou přednes mého vlastnoručně napsaného

nekrologu a věřte, že bude nejmíň na deset stran. Poslední věty budou znít: „Děkuji, rodino, přátelé a známí. Jsem rád, že jste se sešli v tomto počtu, a omlouvám se Vám za toto skromné pohoštění. Ale na víc už nemáme. Vše jste nám sežrali při svých návštěvách. Na hrob mi kytky nenoste. Budu na Vás čekat u nebeské brány se sklenicí vody.“

„Čau.“

Ale asi to neudělám, žena si to nezaslouží a měl bych výčitky svědomí. Už teď je mi to líto. Měl bych jim k tomu chlebu dát místo soli aspoň slanečka.

Všichni už odešli, všechno sežráno, myčka i dřez jsou plné použitého nádobí, my s ženou sedíme v pokoji a mlčky si užíváme toho klidu. Žena jen pronese: „Tak máme zas na rok pokoj.“

Já si jen povzdechnu a pomyslím si, že mám vlastně kliku, že se toho nedožijeme. Pohladím manželku po vlasech a řeknu jen: „Jdi spát, miláčku, já to zítra uklidím.“

Nemůžu jí to tu nechat v takovém stavu. Skočím ještě do večerky pro toustový chléb a dvě paštky, ať máme ráno co posnídat, a jdu také spát.

Odjedu až v úterý.

Kapitola 8

Nesnídáme. Je nám zle.

Další ráno, kdy jen otevřu oči a mám chuť počítat dny do konce. Jen nevím, kdy přesně ten konec přijde. Není to jako na vojně, nedá se stríhat metr. Bude to devadesát dní? Nebo sto? Anebo jen šedesát? Snažím se na to nemyslet, ale těch chvil, kdy mi to ta mrcha připomíná, je stále víc a víc. Už nemůžu dělat spoustu věcí, aniž bych nepocítil bolest.

A nejvíce mě sere, že si nemůžu zahrát na kytaru, zaspívat si to, co mám rád: Lucii, Disturbed, Škvory, Harley, Traktory. Prostě „rokovky“, které jsme se známými zpívali na každé pařbě. Sice už nám všem je okolo padesátky, ale na to, co jsme prováděli, budu vzpomínat i tam nahoře. Ale život běží a známí už nejsou známí a já už mohu jen vzpomínat. Raději budu něco dělat.

Úklid proběhl v pohodě. Tři myčky, dva pytle odpadků a jeden plný sáček ve vysavači. Trvalo mi to celé dopoledne. Vše v dokonalé harmonii, jako by to udělala moje žena.

Zasloužíme si odměnu. Vezmu židli z kuchyně a nesu ji do ložnice ke svojí skříni. Stoupnu na ni, odsunu mikiny na jednu stranu a nevěřím vlastním očím. Vykřiknu:

„Do prdele, to není možný! Kam ty okurky dala?!“

Jsem konsternován. Jak to dokázala? Vždyť jsem se od ní celé dva dny nehnul. Promítal jsem si minutu po minutě. Vteřinu za vteřinou.

Nedává mi to smysl, přece jsem si nevzal supermanku. To je jediné vysvětlení.

Zklamaně usedám ke stolu, kde máme od rána nachystaný toastový chléb s paštikou. Ale bude bez okurků.

Je středa ráno. Dnes jsem jak znovuzrozený, bolesti ustoupily natolik, že se rozhodnu vyrazit do světa. Jdu pro tašku a začínám balit. Za chvíli vyrazím.

Otevřu skříň, chytím tašku za obě ucha a ruka mi zůstane dole. Taška není prázdná. Zaberu a vytáhnu ji ze skříně. Něco v ní cinká. Začínám tušit, co se v ní skrývá. Rozepnu zip a hledí na mne armáda omniových zlatých víček odrážejících moji šťastnou tvář. Na kraji levé řady leží dopis. Je na něm napsáno mé jméno a je celý pokroucený, jako by ho někdo namočil. I písmo je rozpité. Rozlepím ho a vytahuji list a začínám číst.

„Moje lásko. Je mi moc líto, že se chystáš odjet někam daleko. Někam, kde tě nikdo nenajde a užiješ si dny, které ti zbývají, v klidu a pokoji. Nebudu tě hledat, ale budu na tebe neustále myslet. A budu čekat, že si to rozmyslíš a vrátíš se domů.

Tvá milující žena.

PS: Ty okurky si nesněž najednou.“

Už vím, od čeho je zkroucený a rozpitý ten dopis. Zmáčely ho její slzy. A teď ho držím v ruce a pláču. Víc než u kteréhokoliv indického seriálu. Nemohu přestat.

Vyskládal jsem okurky zpět do skříně. Tašku vrátil na místo a usadil se do svého křesla. Už se mi nikam nechce, vlastně si poprvé od chvíle, kdy jsem se to dozvěděl, uvědomuji, že nemám právo opustit